

ΜΥΘΟΣ, ΑΠΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ (Κυριάκου Σιμόπουλου)

Date : Μαΐου 11, 2006

Από την Εισαγωγή του ομωνύμου βιβλίου του Κυριάκου Σιμόπουλου, έκδ. Στάχυ, Αθήνα 1998. Σημειωτέον ότι ο μακαρίτης πλέον Κυριάκος Σιμόπουλος, δεν συνθηματολογεί αλλά τεκμηριώνει όσα λέγει, παραπέμποντας στις πηγές, δηλαδή στους συγγραφείς της αρχαιότητας.

Τα αποκαλούμενα «ολυμπιακό πνεύμα» και «ολυμπιακό ιδεώδες», αποτελούν μύθο. Από την αρχαιότητα ως την εποχή μας κυριαρχούσαν και κυριαρχούν οικονομικοπολιτικά συμφέροντα αργυρώνητων εξουσιών και αθλητών. Η ανάληψη των ολυμπιακών αγώνων δεν αφορά ούτε τους πολίτες, ούτε τον πολιτισμό αλλά τις κερδοσκοπικές φιλοδοξίες και τα αναγκαία έργα υποδομής με συνέπεια οικονομική επιβάρυνση και ταλαιπωρία των λαών και συχνά περιβαλλοντολογικές συμφορές.

...

Πολλοί αρχαίοι συγγραφείς ισχυρίζονται ότι ο αθλητής δεν αγωνιζόταν για υλικό κέρδος αλλά για την τιμή και τη δόξα της ολυμπιακής νίκης που βραβεύοταν με «κότινον», στεφάνι από κλωνάρι αγριελιάς. Πρόκειται για κραυγαλέο ψεύδος. Στην Ολυμπία, στόχος των αθλητών ήταν ο πλούτος και τα αξιώματα που εξασφαλιζόνταν, συχνά με δωροδοκίες και μυστικές συναλλαγές μεταξύ αντιπάλων και μεταξύ αθλητών και ελλανοδικών. Ήταν συνέπεια του ευτελισμού του αθλητισμού που δεν αποτελούσε σωματική άσκηση αλλά επίδειξη ισχύος. Υπαίτιοι της παρακμής του αθλητισμού και των δολιοτήτων οι αντιμαχόμενες πόλεις για πανελλαδική προβολή και για ένταξη των αθλητικών νικών στις στρατιωτικές δυνατότητες των ολυμπιονικών. Αυτή η καπήλευση θα οδηγήσει στη διάβρωση του αθλητικού ιδεώδους και στη μετατροπή του σε μέσο κερδοφόρων επιτευγμάτων.

...

Στην Ολυμπία, τα αθλητικά αγωνίσματα αποτελούσαν αλληλοσπαραγμό των

αντιπάλων, ένα στίβο φόνων και σωματικών συμφορών. Στα τρία κυρίως αγωνίσματα, τα πιο βάρβαρα της ιστορίας, στην πάλη, στην πυγμαχία και το παγκράτιον, ο ένας από τους δύο αντιπάλους έπεφτε συνήθως νεκρός από στραγγαλισμό ή θραύση του κρανίου ή παρέμενε δια βίου ανάπηρος εξ αιτίας των καταγμάτων, των στρεβλώσεων και των εξορύξεων των οφθαλμών. Τα πρόσωπα των περισσοτέρων αθλητών παραμορφώνονταν κατά τις αναμετρήσεις, κυρίως στην πυγμαχία, επειδή οι παλάμες των αντιπάλων ήταν οπλισμένες με σκληρούς ιμάντες ενισχυμένους με μεταλλικά επιθέματα και καρφιά.

Στην πάλη επιτρεπόταν ο στραγγαλισμός και η εξόρυξη των ματιών. Στους τρεις αυτούς αποτρόπαιους αγώνες οι αντίπαλοι πνίγονταν στο αίμα.

...